

Sygn. akt III KK 479/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **A. K.**
skazanego za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2021 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 22 czerwca 2021 r., XI Ka (...),
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 6 listopada 2020 r., VII K (...),
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniesionej kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 22 czerwca 2021 r., XI Ka (...), obrońca skazanego podniósł zarzuty naruszenia prawa procesowego, wnosząc jednocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532). Możliwość narażenia skazanego na poważne i niepowetowane dolegliwości, w wypadku wykonania orzeczenia, powinna być w pierwszej kolejności odnoszona do sytuacji, gdy w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku realnie rysuje się w dalszym postępowaniu perspektywa uniewinnienia oskarżonego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Nie można oczywiście wykluczyć i takiej sytuacji, w której po uchyleniu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwagi na stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie, dojść może do zakwalifikowania czynu z przepisu przewidującego łagodniejsze zagrożenie, niż dotychczasowa podstawa skazania, a okres pozbawienia wolności skarżącego skazanego przekraczałby możliwą do wymierzenia w dalszym postępowaniu karę.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego nie chodzi przy tym o to, aby przeprowadzać całościową i ostateczną ocenę kasacji, której dokonywać będzie Sąd Najwyższy merytorycznie rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia na rozprawie lub posiedzeniu, ale o to, by nawet przy pobieżnej lekturze zarzutu kasacji w zestawieniu z ustaleniami i rozważaniami zawartymi w prawomocnym orzeczeniu trzeba uznać, że zaistniały istotne uchybienia, które podważają racje respektowania domniemania trafności ustaleń i ocen przyjętych za podstawę

takiego orzeczenia (por. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 2 do art. 532).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie występują. Wstępna analiza kasacji nie wskazuje na to, że zarzuty podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia są oczywiście zasadne oraz że w wyniku ponownego postępowania miałyby dojść do uniewinnienia oskarżonego czy umorzenia wobec niego postępowania, względnie – wymierzenia kary w niższym wymiarze albo kary łagodniejszego rodzaju.

Na marginesie można dodać, że sprawa ta powinna zostać rozpoznana w pierwszym kwartale 2022 r.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.